

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/166/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120011028
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3120011028.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Dunčka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 01. decembra 2020 prejednal sťažnosť odsúdeného

Q. W.,

nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom Q. S. K. Q., t. č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1Pp/182/2020 zo dňa 28.10.2020 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného zamietá, pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 28T/112/2011 zo dňa 05.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/25/2014 zo dňa 20.05.2014 bol Q. W. odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/154/2014 zo dňa 12.10.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/166/2015 zo dňa 21.04.2016 bol Q. W. odsúdený pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8Nt/21/2018 zo dňa 20.06.2018 bol určený spoločný spôsob týchto postupne uložených trestov odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 32T/122/2008 zo dňa 15.03.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/8/2018 zo dňa 18.04.2018 bol Q. W. odsúdený pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 Tr. zák. a iné k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného o podmienecne prepustenie z výkonu vyššie uvedených trestov odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. V písomných dôvodoch tejto sťažnosti poukázal na

to, že už vykonal väčšinu trestu a tento u neho splnil svoj účel, pretože zmenil jeho postoj k páchaniu trestnej činnosti. Je silno presvedčený, že nebude páchať už žiadnu trestnú činnosť. Jeho hodnotenie počas výkonu trestu nemá žiadny vplyv na jeho život po prepustení na slobodu. V sťažnosti odsúdený tiež poukázal na rodinnú prepojenosť vo veci konajúceho prokurátora okresnej prokuratúry, ktorého manželka podľa jeho názoru má byť podozrivá (obvinená) v súvislosti s inou mediálne známou trestnou vecou týkajúcou sa justície. V súvislosti s tým potom vyslovil „veľkú pravdepodobnosť korupcie medzi sudcami, prokuratúrou a advokátmi, ktorí korumpujú a menia výroky v prospech svojho obohatenia“. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a podmiennečne ho prepustil na slobodu, a to prípadne aj s nariadením probačného dohľadu nad ním.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu svojho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa ďalej vyplýva, že tento sa dôsledne zaoberal zákonnými podmienkami pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Možno prisvedčiť jeho názoru, že odsúdený spĺňa len formálnu podmienku z pohľadu výkonu potrebnej (1/2) výmery každého z vyššie uvedených trestov odňatia slobody (§ 66 ods. 3 Tr. zák.), pričom naopak u neho nie sú splnené obidve materiálne podmienky, teda prvá materiálna podmienka v podobe polepšenia sa a druhá materiálna podmienka, ktorou je očakávanie vedenia riadneho života.

Krajský súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že o výmere trestu, teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného, rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane ale zákonodarca ustanovil možnosť predčasného podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatelov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i kratším výkonom tohto trestu, než ho uložil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení a pri naväzujúcom plnení povinností odsúdeného a jeho správaním preukazujúcim polepšenie dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúca už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného („Súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť...“ - § 66 ods. 1 Tr. zák.), ale ponecháva na úvahu súdu na základe dôkazov posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

K otázke posudzovania preukázania polepšenia krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie.

Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že odsúdený nepreukazuje polepšenie sa. U odsúdeného boli zaznamenané počas celého doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody (vo všetkých ústavoch na výkon trestu, v ktorých bol umiestnený) viaceré porušenia predpisov upravujúcich výkon trestu odňatia slobody. Odsúdený bol po zamietnutí skoršieho návrhu o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (právoplatne dňa 12.09.2019) dokonca štyrikrát disciplinárne potrestaný a dňa 24.02.2020 mu bola zmenená diferenciačná skupina z „B“ na „C“, pričom aj následne boli u neho

zaznamenané dva negatívne poznatky. Odsúdený má sústavné problémy s dodržiavaním predpisov a v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody preto plnením svojich povinností a správaním nepreukázal polepšenie.

V hodnotení ústavu na výkon trestu sa taktiež uvádza, že odsúdený je nekritický k spáchanej trestnej činnosti. Krajský súd k tomuto uvádza, že takýto jeho postoj nemôže byť prejavom polepšenia, keď si odsúdený svoje negatívne konanie a jeho dôsledky ani po vykonaní väčšej časti uložených trestov odňatia slobody neuvedomuje (nepripúšťa). Prítom platí, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, tak nemôže ani dospieť k záveru, že by po podmiennečnom prepustení viedol riadny život.

Krajský súd len pripomína, že zmyslom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmiennečné prepustenie je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy. Takou okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane jeho trestnej minulosti. Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať i doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa aj krajský súd považuje nápravu odsúdeného za podstatne sťažnenú z pohľadu doterajšieho počtu jeho odsúdení a z povahy spáchaných trestných činov. Odsúdený má 33 rokov a doposiaľ bol 11-krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť aj závažného charakteru. V minulosti už bol dokonca podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, avšak túto „šancu“ nevyužil, sklamal dôveru súdu do neho vloženú a bol mu nariadený výkon zvyšku trestu. Odsúdenému bola tak daná viacnásobne možnosť preukázať svoju nápravu, aj formou uloženia trestov prvotne nespojených s odňatím slobody, a viesť riadny život, avšak takúto možnosť nevyužil, nakoľko sa aj naďalej dopúšťal trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené možno charakterizovať osobu odsúdeného ako osobu so sklonom k páchaniu trestnej činnosti. Preto sa javí pôsobenie na prevýchovu odsúdeného len plynutím skúšobnej doby, prípadne i s nariadením probačného dohľadu, ako nedostatočné.

Predchádzajúci spôsob života odsúdeného tak nedáva ani pre krajský súd dostatočnú záruku, že jeho protiprávne konanie sa už nebude opakovať. Takýto záver nemohol zmeniť ani príslub odsúdeného („vnútorné presvedčenie“), že sa už nebude dopúšťať trestných činov. V neprospech odsúdeného napokon svedčí aj ústavom konštatované stredné riziko jeho sociálneho zlyhania a jeho menej priaznivá resocializačná prognóza na základe viacerých negatívnych faktorov, akými sú opakované spáchanie trestnej činnosti, jeho nekritický postoj k nej, jeho dlhy, emocionálna nestabilita a porucha osobnosti.

Účelom trestu je aj ochrana spoločnosti pred páchatel'om trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov.

Je preto v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu uložených trestov odňatia slobody, aby uložené tresty odňatia slobody ďalej vykonával tak, ako to navrhol aj riaditeľ ústavu na výkon trestu.

Z takto rozvedených dôvodov preto rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Záverom pre úplnosť senát krajského súdu k dôvodom sťažnosti odsúdeného uvádza, že v prejednávanej veci nezistil žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by mohli svedčiť o jeho názore „o možnej korupcii“, a to ani zo strany orgánov činných v trestnom konaní, rovnako ani zo strany vo veci konajúceho senátu súdu prvého stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.